

Moderen. Det er kun en Udvidelse af den Myndighed, som Øvrigheden ogsaa ellers har til i visse Tilfælde at tage et Barn fra den, hvem Forældremagten tilkommer, og anbringe det andet Steds, og der er ikke Grund til at tro, at Øvrigheden nogen Sinde skulde tilfidesætte nogen berettiget Sidsigelse fra Moderen imod Opfyldelsen af Faderens Begjæring.

ad § 7. Denne Paragraf er overensstemmende med Regjeringsforlagets § 1, kun med Tilføining om, at det Barnefaderen paalagte Underholdsbidrag skal fastsættes i Overensstemmelse med hans Kaar uden Hensyn altsaa til, hvilke Kaar Moderen maatte leve under, og om hun endog blot tilnærmelsesvis kan udrede et lignende Bidrag; den rige Mand bør hde lige Meget til sit udenfor Ægtefælle avlede Barn, hvad enten det er avlet med en fattig Hige eller med en Hige i gode Kaar, og Barnet bør altsaa nyde godt af, at dets Forældre eller en af dem er i gode Omstændigheder. Den Regel, som nu i Almindelighed følges og som støttes ved Fredn. af 14de Oktober 1763, at det kun er en nødtørftig Underholdning, der skal forskaffes Barnet, bør opgives, og det bør erkjendes, at det i Virkeligheden er en saa god Underholdning og Opdragelse, Forældrene bør skaffe Barnet, som deres Kaar tilstede dem at forskaffe det.

§ 8 er lig Regjeringsforlagets § 2.

ad § 9. Naar Danste Lov i 3—17—1 bestemmer, at de, der ikke kunne være deres egen Værg, skulle have Værg, da har Uægtebarnet fremfor nogen Anden Trang til at nyde Godt af denne Bestemmelse. Intet Barn er i Regelen saa værgeløst som et saadant Barn, og Staten bør derfor særlig være betænkt paa at sørge for, at der sker det dets Ret. Barnet har kun sin Moder at holde sig til, og vel er Moderfjærligheden en mægtig Drift, men den kan dog svigte, og, naar det betænkes, hvilken Byrde Uægtebarnet kan være for Moderen, kan det vel forståas. Og dersom Moderen forsømmer Barnet, hvem tager

sig da af det? Ingen. Selv om Moderen faar gode Bidrag til Barnet fra Faderen, er der Ingen, der paaser, at de virkelige komme Barnet til Gode. Barnet, til hvis Underholdning det er, at Bidragene hdes, faar derigjennem et Formueskrav, der kan staa i Strid med Moderens Interesse, og jo større Bidragene fastsættes, desto mere Betydning har det for Barnet at sikkes den fulde Nytte af dem, ligesom ogsaa Faderen, der hder Bidragene for sit Barns Skyld og ikke til dets Moder, har Krav paa, at de anvendes paa Barnet, og at ikke Moderen bruger dem til andre Formaal. Ligesom D. L. 3—17—14 foreskriver, at, naar Faderen dør og Moderen har skiftet med Børnene, skal der bestilles disse en Tilhænsværg, da de nu have Formueinteresser, der ikke falde sammen med Moderens, saaledes har ogsaa Uægtebarnet Krav paa at faae en Tilhænsværg. Med Regjeringsforlaget at forhøje de Barnefaderen paahvilende Forpligtelser uden at sikke ham, at Barnet høfter Nytten deraf, er ikke rigtigt. Det er Barnets og Faderens Krav i saa Henseende, Forlaget søger at fyldestgjøre.

Dersom det herimod skulde indvendes, at der ved disse Værgemaal vil paaføres Samfundet en altsfor stor Byrde, skal det erindres, at Samfundet selv i sin Helhed bærer sin store Del af Skylden for, at saa mange Børn fødes udenfor Ægtefælle her i Landet, og at det vilde være til Gavn, om de Medlemmer af Samfundet, som det her navnlig kommer an paa, Forældre og Husbonde, herigjennem maatte faae en alvorlig Tjælelse af det Ansvar, de paadrage sig ved ikke at holde de Unge til Tugt og Arbeid.

§ 10 stemmer med Regjeringsforlagets § 4, paa nær den af Udvalget stillede Ændring, som er indstødt i Paragrafen.

§ 11 stemmer med Regjeringsforlagets § 5, kun at der her i Overensstemmelse med den foreslaede § 9 er tilføiet „Barnets Værg“ blandt dem, der kunne fordre Underholdningsbidrag indkrævede til Barnet.